

DOPISY

DOPISY LAICKÉHO SDRUŽENÍ SV. DOMINIKA

Dopis z nemocnice! 😊

Tento dopis jsem začal v konceptu psát, když jsem se dozvěděl, že novým arcibiskupem pražským je o. Dominik Duka O.P. (viz str. 7-10). Mezitím se ještě událo mnoho skutečností, které se projeví v následujícím textu.

Pochopitelně co mě prvně napadlo, bylo ono jmenování. Z našeho pohledu je to určitě velká pocta nejen samotnému o. Dominikovi, ale i Řádu. Z jeho pohledu je to však nové břemeno, které mu Otec položil na bedra. To si nejspíš uvědomil, když mu při biskupském svěcení pokládali na ramena evangeliář. Kdo jiný by mu měl v takových chvílích na blízku než bratři a sestry vlastního řádu.

Určitě nejvíc potřebuje naši modlitbu a oběť. Tím vyzývám naše nemocné a staré a předem jim děkuji, že to už dělají. My však, co máme ještě dost sil na svědectví v apoštolátě bychom měli zabrat ještě na jiném poli. Inspiroval mě k tomu citát o. Dominika, který jsem dostal v souvislosti s jeho jmenováním.

„Pokud nechceme být jen automatem na sňatky nebo křty, musíme se stát důvěryhodnými lidmi, za kterými ostatní přicházejí, když cítí bolest a mají trápení.“

Z citátu je patrné, že je určen především nám kněžím, ale co to v dnešní době znamená? Je určen menší a menší skupině lidí. V nejbližší době úbytku kněží nezabráníme. Pak je tu právě LSSD, aby doplnilo, co jen je pro laiky možné. Dokážeme, že jsme Duchem sv. povolané společenství záplatovat ve společnosti na co kněží nestačí?

Přemýšlel jsem nad tím, že jsme sůl země. Máme tu v nemocnici taky slánku na stole. A říkám si, proč lidé po nás nesáhnou. Buď je jídlo osolené dost – a to si o dnešní společnosti nemyslím – a nebo se k solení nehodíme? Bojím se, že to druhé je pravdou.

V Opusculu 1/2010 jsem nejprve očima závistivě přehlédl dlouhou zprávu o činnosti Olomouckého společenství LSSD vedle naší popelky o několika řádcích. Když jsem si však zprávu přečetl, tak jsem si řekl, že takhle ne. Mohla by to být docela pěkná zpráva kávové společnosti nebo z klubu důchodců, ale zpráva synů a dcer Dominika? Zcela mi tam chyběla touha po apoštolské činnosti a starost o duše, které nepoznali Krista. Promiňte, ale v tom vás budu honit v jiném duchu. Raději si zavčas požádejte o nového asistenta.

Co to tedy pro nás znamená? Budeme angažovaní občané! Tedy zní to hrozně a politicky, ale nebudeme zakládat žádnou novou politickou stranu. Jen se budeme angažovat v každém dobru, ke kterému nás Duch sv. postaví nebo nás vyzve.

Nebuďme stráničtí! Dobro má vždy kořen v Bohu a i když je možná jen jeho střípkem, pak to má cenu. Jsme tu proto, aby mohlo vzejít každé dobro v našem okolí ať už přichází z kterékoli strany.

Zastávejme se bezpráví a taky nestranicky. Bůh je nejdůležitější spravedlivý a jeho ctitelé nesmí přehlížet bezpráví.

Především se však učme být vnímaví k lidskému utrpení. Kristus řekl: „Cokoli jste udělali jednomu z mých nejmenších, mně jste udělali!“ To platí nejen na učedníky Kristovy, ale na každého člověka, který potřebuje pomoc! Kristu sloužíme, když sloužíme bližním. Krista milujeme, když milujeme bližní. Vzpomeňme na boháče a Lazara. Boháč nebyl skoupý – přispíval i na synagogu – ale neviděl před vlastním prahem Lazara. Jeho slepota byla zaviněná.

Váš asistent určitě nevyčerpal všechny možnosti jak se stát pro své okolí „důvěryhodnými lidmi za kterými ostatní přicházejí, když cítí bolest a mají trápení“.

I poslední pastýřský list by nás měl oslovit. Co jiného náš národ potřebuje než apoštoly plné horlivosti jako byli Cyril a Metoděj. Moc bych si přál, kdybychom se po schůzce rozcházeli spíše než spokojení, že nám bylo spolu dobře, neklidní apoštolskou horlivostí sv. Dominika – „Pane, co bude s hříšníky?“

Nechme se oslovit Duchem sv. jak využít a pozvednout jeho dary, kterými nás vybavil, když nás povolal do apoštolského společenství bratří a sester sv. Dominika.

o. Prokop

Slovo pro církevní rok – Lk 11,1:

Pane, nauč nás modlit se.

3. Cvičení v pokání

Ve stejném smyslu a v souvislosti s právě popsanou modlitbou pozvedl se ze země a bičoval se železnými důtkami. Přitom

říkal: Podal jsi mi štít své spásy, tvoje pravice mě podpírá, tvá mírnost mé šiky rozmnožila“ (Ž 18,36). Proto bylo v celém řádu nařízeno, aby si všichni bratři ve zbožné vzpomínce na příklad sv. Dominika vždy o fériích po kompletáři udělovali důtkami s dřevěnými kuličkami na záda rány pokání a přitom se modlili žalm Miserere mei Deus (Smiluj se nade mnou, Bože) nebo De profundis (Z hloubi volám k tobě, Pane). To dělali za své vlastní hříchy nebo za hříchy těch, z jejichž darů žili. Žádný se neměl tomuto svatému příkladu vyhnout, chtěl-li být stejně nevinný.

převzato z knihy Dominika Duky Škola vnitřní modlitby, vydané nakl. Petrov v Brně r. 1991

Dějinný přínos františkánů a dominikánů

Další katechezi pronesl 3.2.2010 Svatý otec Benedikt XVI. při generální audienci v aule Pavla VI.

*Text přebíráme z České sekce Rádia Vaticana
<http://www.radiovaticana.cz>*

Drazí bratři a sestry!

Minulý týden jsem představil zářivou postavu Františka z Assisi a dnes bych rád promluvil o světci, který v téže době také zásadně přispěl k obnově církve své doby. Jde o sv. Dominika, zakladatele řádu Bratří kazatelů, známého také jako Bratři dominikáni.

Jeho nástupce ve vedení řádu, bl. Jordán Saský, podává dokonalý obraz sv. Dominika v textu slavné modlitby: „Roznícen horlivostí pro Boha a nadpřirozeným nadšením, poněvadž tě k tomu pobádala tvoje bezmezná láska a mocný žár ducha, zasvětil jsi se cele slibem trvalé chudoby apoštolskému řádu a hlásání evangelia.“ Právě tento základní rys Dominikova svědectví je zdůrazněn: mluvil vždycky s Bohem a o Bohu. Láska k Pánu a k bližnímu, hledání slávy Boží a spásy duší, jdou v životě svatých vždycky pospolu.

Dominik se narodil ve Španělsku v Calerueze kolem roku 1170. Pocházel ze vznešené rodiny staré Kastilie a za podpory svého strýce-kněže studoval na slavné škole v Palencii. Ihned vyniknul svým zájmem o studium Písma svatého a svou láskou k chudým, a to až do té míry, že prodával knihy, které v jeho době představovaly velký majetek, aby z výtěžku pomáhal hladovějícím.

Byl vysvěcen na kněze a zvolen kanovníkem kapituly při katedrále své rodné diecéze v Osmě. Ačkoli toto jmenování pro něho mohlo být určitou prestiží jak v církvi, tak ve společnosti, nevykládal si ho jako osobní privilegium, ani jako počátek brilantní církevní kariéry, nýbrž jako službu, které je třeba se věnovat s oddaností a pokorou. Není snad právě toto pokušení ke kariéře a k moci, tím, před kterým nejsou imunní ani animátoři a ti, co jsou ve vedení církve? Připomněl jsem to před několika měsíci během biskupského svěcení: „Nehledáme moc, prestiž, vážnost pro sebe ... Víme, jak občanská společnost a nezřídka také církev strádá tím, že mnozí z těch, kterým byla svěřena odpovědnost, pracují sami pro sebe a ne pro společenství.“ (Homilie, 12. září 2009).

Biskup z Osmy, který se jmenoval Diego, pravý a horlivý pastýř, si brzo povšimnul duchovních kvalit Dominika, a navázal

s ním spolupráci. Společně se vydali na sever Evropy, aby tam plnili určitá diplomatická posláná, která jim svěřil král Kastilie. Dominik si na cestách povšiml dvou obrovských výzev, před nimiž církev jeho doby stála: existence národů, které na severních hranicích evropského kontinentu dosud nebyly evangelizovány, a náboženského rozkolu, který oslaboval křesťanský život na jihu Francie, kde působením heretických uskupení narůstal zmatek a odstup od pravd víry. Misionářská činnost zaměřená na ty, kteří nepoznali světlo evangelia, a dílo opětovné evangelizace křesťanských komunit se tak staly apoštolským cílem, který si Dominik vytknul. Biskup Diego se spolu s Dominikem vydali na radu k papeži, který požádal Dominika, aby se vydal kázat evangelium Albigenkým, heretickému uskupení, které zastávalo dualistické pojetí reality, to znamená dva stejně silné stvořitelské principy: Dobro a Zlo. Toto uskupení důsledně pohrdalo matérií, kterou považovalo za dílo zlého principu, odmítalo rovněž manželství, popíralo vtělení Krista, svátosti, v nichž se nás Pán „dotýká“ pomocí matérie, a vzkříšení těla. Albigenští ctili chudý a strohý život – a v tomto smyslu šli také příkladem – a kritizovali bohatství kléru té doby. Dominik přijal s nadšením toto posláná, které uskutečňoval právě příkladem svého skromného a strohého života, hlásáním evangelia a veřejnými debatami. Tomuto posláná hlásat dobrou zvěst, věnoval zbytek svého života. Jeho duchovní synové pak uskutečnili také další sny svatého Dominika: misie ad gentes, tzn. u těch, kteří dosud Ježíše neznají, a misie u těch, kteří žili ve městech, zejména těch univerzitních, kde se objevovaly nové intelektuální proudy, které byly výzvou pro víru vzdělanců.

Tento velký světec nám připomíná, že v srdci církve musí stále planout misionářský oheň, který nepřetržitě nutí šířit zvěst evangelia, a tam, kde je to nutné, tak novou evangelizaci. Kristus je totiž tím nejcennějším dobrem, které muži i ženy každé doby mají právo poznat a milovat! A je útěšné vidět, jak také v dnešní církvi existují svatí – pastýři a věřící laici, členové starobylých řeholních řádů i nových církevních hnutí – kteří s radostí věnují svůj život tomuto nejvyššímu ideálu, totiž hlásání a dosvědčování evangelia!

K Dominiku Guzmanovi se pak přidávají další muži, přitahovaní stejnou touhou. Postupně tak od první fundace v Toulouse vznikal řád Kazatelů. Dominik pak v plné poslušnosti pokynům papežů své doby – Inocence III. a Honoria III. – přijal řeholi sv. Augustina a přizpůsobil ji požadavkům apoštolského života, který jeho a jeho druhy vedl z místa na místo, aby tam hlásali evangelium, ale mohli se přitom vždy zase vracet do svých konventů, míst studia,

modlitby a komunitního života. Dominik položil důraz na dvě hodnoty nezbytné pro úspěch evangelizačního poslání: komunitní život v chudobě a studium.

Dominik a bratři Kazatelé se prezentovali jako mendikanti, tzn. bez vlastnictví rozsáhlých pozemků, o něž by se museli starat. Tento prvek jim skýtal možnost věnovat se studiu a putovní kazatelské činnosti a pro lid byl konkrétním svědectvím. Interní vedení konventů a dominikánských provincií se utvářelo po vzoru kapitul, které volily svoje představené, kteří pak byli potvrzováni vyššími představenými. Byla to tedy organizace, která podněcovala bratrský život a odpovědnost všech členů komunity a vyžadovala silné osobní přesvědčení. Volba tohoto systému se zrodila právě z toho, že dominikáni jako kazatelé pravdy Boží, museli být důslední vzhledem k tomu, co hlásali. Pravda studovaná a sdílená v lásce společně s bratry je nejhlubším základem radosti. Blahoslavený Jordán Saský o svatém Dominikovi říká: „Přijímal každého člověka s velikou láskou a protože miloval všechny, milovali ho všichni. Bylo mu osobním zákonem radovat se spolu se šťastnými a plakat spolu s těmi, kteří plakali“ (Libellus de principii Ordinis Praedicatorum autore Iordano de Saxonia, vyd. H.C.Scheeben, Monumenta Historica Sancti Patris Nostri Dominici, Romae, 1935).

Za druhé, Dominik odvážně přijal rozhodnutí vybavit své následovníky solidní teologickou formací a neváhal je proto posílat na tehdejší univerzity, třebaže nemálo církevních hodnostářů hledělo na tyto kulturní instituce s nedůvěrou. Stanovy Řádu kazatelů přikládají velký význam studiu jako přípravy k apoštolátu. Dominik si přál, aby se jeho Bratři pilně a zbožně věnovali studiu; studiu založenému na duši každého teologického vědění, totiž na Písmu svatém, a respektujícímu otázky, které klade rozum. Těm, kteří plní službu Slovu, rozvoj kultury ukládá, aby byli na různých úrovních dobře připravováni. Vybízím proto všechny, pastýře i laiky, aby pěstovali tuto „kulturní dimenzi“ víry, aby krása křesťanské pravdy mohla být lépe chápána a víra mohla být opravdu živena, posilována a také hájena. V tomto Kněžském roce vybízím seminaristy a kněze, aby si vážili duchovní hodnoty studia. Kvalita kněžské služby závisí také na velkodušnosti, s níž se přistupuje ke studiu zjevených pravd.

Dominik, který chtěl založit řeholní Řád kazatelů – teologů, nám připomíná, že teologie má dimenzi duchovní a pastorační a obohacuje duši a život. Kněží, zasvěcené osoby a také všichni věřící mohou nalézt hlubokou „vnitřní radost“ v nazírání krás pravdy, která přichází od Boha, pravdy stále aktuální a stále živé. Motto Bratří

Kazatelů – contemplata aliis tradere – nám pomáhá objevit pastorační touhu v kontemplativním studiu této pravdy za účelem předávat plody vlastní kontemplanace druhým.

Když Dominik roku 1221 zemřel v Bologni, městě, které si jej zvolilo za patrona, jeho dílo již dosahovalo značných úspěchů. Řád Kazatelů se za podpory Svatého stolce rozšířil v mnoha zemích Evropy ku prospěchu celé církve. Dominik byl kanonizován roku 1234 a on sám nám svojí svatostí ukazuje dva prostředky nezbytné k tomu, aby byla apoštolská činnost pronikavá. V první řadě je to mariánská zbožnost, kterou s citem pěstoval a kterou zanechal jako cenný odkaz svým duchovním synům, kteří mají velkou zásluhu na tom, že v průběhu dějin rozšířili v církvi modlitbu svatého růžence, jež je křesťanskému lidu tak drahá a tolik oplývá evangelními hodnotami. Je to opravdová škola víry a zbožnosti. Za druhé, Dominik, který pečoval o několik ženských klášterů ve Francii a v Římě, také důsledně věřil v hodnotu přímluvné modlitby za úspěch apoštolské práce. Teprve v Ráji porozumíme s jakou účinností prosebná modlitba klauzurních sester doprovází apoštolskou činnost! Každé z nich věnují svou vděčnou a vřelou vzpomínku.

Drazí bratři a sestry, život Dominika Guzmána ať v nás všech podnítl horlivost pro modlitbu a odvahu žít víru v hluboké lásce k Ježíši Kristu. Prosme, aby Bůh na jeho přímluvu stále obohacoval církev autentickými kazateli evangelia.

Přeložil Milan Glaser

Mons. Dominik Duka novým arcibiskupem pražským

Ke dni 13. února 2010 přijal Svatý otec Benedikt XVI. rezignaci kardinála Miloslava Vlků na úřad pražského arcibiskupa, podanou dne 19. dubna 2007. Novým, v pořadí již 36., pražským arcibiskupem byl dnešního dne jmenován dosavadní královéhradecký biskup Dominik Duka.

Nově jmenovaný pražský arcibiskup se ve smyslu příslušných ustanovení Kodexu kanonického práva ujme svého úřadu nejpozději do dvou měsíců. Stane se tak při liturgické slavnosti v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze. Datum této bohoslužby bude oznámeno v nejbližší době.

Svatému otci děkujeme za jmenování nového arcibiskupa, kterého vítáme s vděčností Pánu jako nového pastýře místní církve, a vyprošujeme mu plnost darů Ducha Svatého pro jeho náročné poslání.

V pražské arcidiecézi má toto opatření Svatého otce následující důsledky: dle rozhodnutí Apoštolského stolce je ustanoven administrátorem pražské arcidiecéze kardinál Miloslav Vlk, emeritní arcibiskup. Úřad administrátora bude vykonávat až do převzetí úřadu novým arcibiskupem. Administrátor diecéze má povinnosti a moc diecézního biskupa, s výjimkou věcí, které jsou podle své povahy nebo samým právem z jeho moci vyňaty.

Okamžikem uvolnění kardinála Miloslava Vlka z funkce arcibiskupa končí pravomoc generálního vikáře Dr. Michaela Slavíka a pravomoc biskupského vikáře pro obecnou pastorači Mons. Doc. Aleše Opatrného. Kompetence biskupských vikářů – pomocných biskupů Mons. Václava Malého a Mons. Karla Herbsta zůstávají tímto nedotčeny.

Mons. ThLic. Dominik Jaroslav Duka OP

Narodil se 26. dubna 1943 v Hradci Králové a vyrůstal v rodině důstojníka, který se účastnil zahraničního odboje, kdy v r. 1944 přes organizovaný útěk vládního vojska P. Jiřím M. Veselým OP odešel do Itálie a přes Švýcarsko do Anglie, kde do konce války bojoval v Československé zahraniční armádě. V 50. letech byl vězněn spolu s důstojníky západní fronty.

Jaroslav Duka absolvoval školní vzdělání v Hradci Králové, v r. 1960 maturoval na Gymnáziu J. K. Tyla. Další studium mu z kádrových důvodů bylo zamezeno. Pracoval v hradecké továrně ZVÚ (1960-1962) a vyučil se strojním zámečníkem. V letech 1962-1964 absolvoval základní vojenskou službu a vrátil se na své pracoviště. V r. 1965 byl po dlouhých průtazích na odvolání přijat ke studiu na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. 5. 1. 1968 vstoupil tajně, na území Československa do zakázaného, ilegálně žijícího dominikánského řádu a přijal řádové jméno Dominik. 6. 1. 1969 složil časné sliby. 22. června 1970 přijal kněžské svěcení z rukou kardinála Štěpána Trochty a pět let působil v duchovní správě v pohraničních oblastech pražské arcidiecéze: Chlum svaté Máří, Jáchymov a v Nových Mitrovicích (dnes jde o oblast diecéze plzeňské). 7. ledna 1972 složil slavné sliby v dominikánském řádu.

V r. 1975 mu byl odňat „státní souhlas k duchovní správě“, pracoval pak 15 let jako rýsovač v továrně Škoda - Plzeň. Intenzivně žil ilegální řádový život a věnoval se studiu. Od r. 1975 do r. 1986 byl vikářem provinciála a od r. 1976 do r. 1981 magistrem kleriků. Současně spolupracoval na zřízení tajného řádového studijního centra a organizoval náboženskou činnost mladé generace na celém

území Československa. V r. 1979 získal licenciát teologie na Papežské teologické fakultě sv. Jana Křtitele ve Varšavě.

V roce 1981 byl udán agentem StB, usvědčen a odsouzen za trestný čin maření státního dozoru nad církvemi podle § 178 trestního zákona k zákonu 218/49 Sb. Patnáct měsíců byl vězněn v Plzni - Borech pro řádovou činnost, organizování studia dominikánských kleriků, samizdat a spolupráci se zahraničím. V roce 1986 byl Magistrem Řádu dominikánů jmenován provinciálem Československé dominikánské provincie a byl jím až do r. 1998. Po listopadu 1989 byl předsedou Konference vyšších řeholních představených v ČR a viceprezidentem Unie evropských KVŘP (1992-1996). Přednášel jako odborný asistent biblistiku na Teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci a byl v letech 1990-1998 členem Akreditační komise při vládě ČR.

6. června 1998 byl papežem Janem Pavlem II. jmenován 24. sídelním biskupem královéhradeckým a 26. září 1998 přijal biskupské svěcení z rukou arcibiskupa Karla Otčenáška a spolusvětitelů kardinála Miloslava Vlka a apoštolského nuncia arcibiskupa (dnes kardinála) Giovanniho Copsy v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové.

Navázal na velkorysou činnost a projekty svého předchůdce arcibiskupa Karla Otčenáška. Sv. Vojtěcha navrhl za třetího patrona diecéze. Založil Diecézní teologický institut a církevní gymnázium ve Skutči. Svolal druhý Diecézní eucharistický kongres v r. 2002. Za jeho působení byla dokončena rekonstrukce Nového Adalbertina a v jeho areálu vybudována nová Biskupská knihovna v sala terreně. Též byla rekonstruována historická Biskupská knihovna Biskupství královéhradeckého v rezidenci původně založená biskupem Trautmannsdorfem. 10. 11. 2004 vydal nový statut a jmenoval nové kanovníky Katedrální kapituly při chrámu Svatého Ducha v Hradci Králové. Svatým otcem byl 6. 11. 2004 jmenován apoštolským administrátorem diecéze litoměřické. Tuto funkci vykonával do 22. 11. 2008. V letech 2007–2008 organizoval oslavy 700. výročí katedrály Svatého Ducha, kterému předcházela rekonstrukce vitráží a interiéru katedrály, včetně liturgické úpravy. V letech 2008 a 2009 inicioval „Týden vzájemného poznávání a porozumění“, pastorační aktivitu velkých měst mezi věřícími napříč konfesemi a hledajícími. K 1. 7. 2009 založil Diecézní církevní soud. Královéhradeckou diecézi spravuje dvanáctým rokem, systematicky vypracoval a naplnil diecézní Sedmiletý pastorační program s přípravou pastorace diecéze v novém století.

13. února 2010 byl Svatým otcem Benediktem XVI. jmenován 36. arcibiskupem pražským.

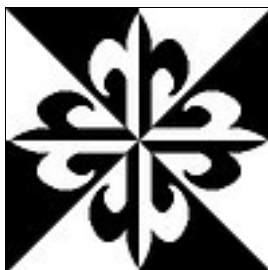
V letech 2000-2004 byl místopředsedou České biskupské konference. V rámci ČBK je předsedou Komise pro nauku víry a předsedou Komise pro katolickou výchovu.

Je držitelem řady vyznamenání a uznání. 28. října 2001 byl vyznamenán prezidentem republiky Medailí I. stupně za zásluhy o Českou republiku a 2. června 2003 mu byl udělen ministrem obrany České republiky Záslužný kříž II. stupně a 3. června 2008 ministryní obrany České republiky Záslužný kříž I. stupně. 20. června 2007 byl vyznamenán Velkým křížem „Pro Piis Meritis“ Suverénního řádu Maltézských rytířů.

Je široce zapojen do společenského a kulturního života. Je členem Etického fóra ČR, Vědeckých rad KTF UK Praha, Technické univerzity Liberec, Univerzity Hradec Králové, Lékařské fakulty UK HK, je předsedou správní rady Českého katolického biblického díla, členem Centra biblických studií, je členem Konfederace politických vězňů, šéfredaktorem Salve – revue pro teologii, kulturu a duchovní život, členem redakce Mezinárodní katolické revue Communio a čestným předsedou Rodiny sv. Zdislavy o.s.

Z jeho rozsáhlé bibliografie vynikají monografie: Zápas o člověka, Úvod do studia Písma svatého, Škola vnitřní modlitby, Úvod do teologie. Mimořádný vědecký význam má jeho autorský podíl a třicet let trvající organizační práce na překladu Jeruzalémské Bible do češtiny, (která vyšla v r. 2009). V době nesvobody publikoval v samizdatu zahraniční studie, články v Sursum. Nyní publikuje v Salve – revue pro teologii, kulturu a duchovní život, v Monitoru, vedle toho je autorem desítek článků v domácích i zahraničních sbornících, časopisech, odborných i popularizujících, a v denním tisku.

převzato z <http://www.apha.cz/byl-jmenovan-novy-arcibiskup-prazsky2/>

Prosby o modlitby

a) obecné (převzato z OPuscula):

- ... za magistra řádu
- ... za otce provinciála fr. Benedikta OP a bratry zastávající provinční officia
- ... za provinční kapitolu České dominikánské provincie
- ... za projekt přestavby pražského kláštera
- ... za letní misie v Litoměřicích
- ... za nová povolání pro všechny větve dominikánské rodiny
- ... za naše bratry a sestry, kteří kdekoli na světě trpí kvůli výkonu své služby
- ... za apoštolské působení v médiích, především na internetu
- ... za projekt křesťanského knihkupectví OLIVA
- ... za nemocné členy, příbuzné a přátele dominikánské rodiny
- ... za naše bratry a sestry působící ve školství
- ... za naše bratry studenty ve Francii
- ... za znojenské mnišky, které hledají nový příbytek
- ... za farnost v Praze na Zlíchově
- ... za rozvoj teologie a křesťanské filosofie na Teologické fakultě v Českých Budějovicích
- ... za Postupovy v jejich těžké životní situaci
- ... za bratra Jana Pavla z LSSD, který je vážně nemocen

b) speciální (MS Plzeň):

- ... za našeho otce biskupa Františka
- ... za naši diecézi
- ... za mládež (*úmysl o. biskupa na březen*)
- ... za naše zemřelé členy známé i neznámé
- ... za naše nemocné členy
- ... za naše členy, kteří se nemohou dostavovat na společná setkání
- ... za naše členy, kteří s naším MS nejsou v kontaktu
- ... za naše představené a za Boží pomoc pro všechna důležitá rozhodnutí
- ... za našeho řádového asistenta otce Prokopa
- ... za farnost v Dobřanech
- ... za bratry v plzeňském konventu
- ... za farnost u Panny Marie Růžencové v Plzni
- ... za farnosti všech našich bratří a sester

Přejeme hojnost Božího požehnání:

Narozeniny

P. Cyprián Suchánek	4.3.1974
Kateřina Keplová	6.3.1940
Jordán Basl	16.3.1969
† Růžena Jana Krausová	21.3.1922
Diana Váňová	24.3.1937

Časné sliby

Fr. Tomáš Zeman	3.3.1976
† Otomar Vojtěch Hana	13.3.1992
Zdislava Hlaváčová	5.4.1940

Úmrtí

† Milena Norberta Koulová	6.4.2000
---------------------------	----------

Věčné sliby

Fr. Tomáš Zeman	3.3.1979
Anna Stará	11.3.1994
Inocenc Starý	11.3.1994

Svátek

† Antonín Patrik Vlasák	17.3.
Josefa Romová	19.3.
Josefa Ziková	19.3.
Anunciáta Pirnerová	25.3.

☺ ZPRÁVY ☹

18. ledna 2010 složil slavnou profesi do rukou o. provinciála P. Antonín Hýža a přijal jméno Rosarius.

10. února si ho Pán povolal k sobě. R.I.P.

V pátek 5. února zemřel br. Kroy. R.I.P.

V sobotu 6. února sr. Kateřina složila slavné sliby.
Gratulujeme a vyprošujeme Boží požehnání.

Příští schůzka MS bude 6. dubna od 16 hod.

DOPISY - informační měsíčník laiků O.P. Vydává Laické sdružení sv. Dominika - Místní sdružení Panny Marie Růžencové, Jiráskovo nám. 30, 301 54 Plzeň; <http://pmr.op.cz>; e-mail: j.horacek@centrum.cz.

Pouze pro vnitřní potřebu. Neprodejné. Odpovědný redaktor Jan Vincenc Horáček.

Příspěvky zasílejte na výše uvedené adresy. Redaktor si vyhrazuje právo příspěvky upravovat a krátit.